

Arrest

nr. 119 293 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DEMEERSSEMAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 juni 2013.

1.3. Op 18 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 28 juli 1990 geboren in het dorp Halwa dat behoort tot de stad Matai in de provincie el Miniya. U bent een orthodoxe kopt. Sinds 2007 deed u vrijwilligerswerk voor de Aartsengel Michaël kerk in uw dorp. U gaf godsdienstlessen en gaf hulp en voedsel aan de armen en de behoeftigen. Reeds in 2010 had u problemen met een inwoner van het dorp M.(...) H.(...) die u beledigde en bedreigde omdat u een christen was en actief binnen de kerk. Hij behoorde volgens uw verklaringen tot de Moslimbroeders. Op 11 juni 2011 kwam u van een voedselbedeling toen u werd aangevallen door M.(...) H.(...), twee andere Moslimbroeders en één salafist. Ze sloegen u, dienden u een messteek toe en bedreigden u. U keerde naar huis terug en vertelde alles aan uw moeder. U trok naar Caïro en regelde een visum voor Turkije. Op 10 juli 2011 vertrok u uit Egypte. Via Turkije, Frankrijk en Italië kwam u in november 2011 uiteindelijk in België aan. Op 16 november 2011 vroeg u hier asiel aan.

Na uw vertrek uit Egypte werd uw moeder thuis aangevallen door dezelfde vier personen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een brief van een pastoor en een bevel om het grondgebied te verlaten van de Franse autoriteiten. Na het gehoor legt uw advocate nog een perscommuniqué voor van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over het arrest in de zaak M.E. versus Frankrijk (n°50094/10).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw verblijfsplaats(en) in Egypte sinds u in juni 2011 werd aangevallen op straat. U verklaart initieel dat u steeds in uw dorp heeft gewoond en nooit in Caïro heeft verbleven. U zou pas op 1 juli 2011 vanuit uw dorp naar Caïro zijn gegaan om uw visum voor Turkije te regelen. U zou er alleen zijn gebleven terwijl u op het visum wachtte (CGVS p.4). Op 10 juli 2011 zou u dan naar Turkije vertrokken zijn. Aangezien u verklaart dat u op 11 juni 2011 werd aangevallen wordt u op een gegeven moment gevraagd of u tussen 11 juni 2011 en 1 juli 2011 dan geen problemen meer kende. Plots begint u uw verklaringen aan te passen. Nu verklaart u dat u twee dagen na de aanval het dorp zou hebben verlaten en naar Caïro trok (CGVS p.11). Dat u dergelijk uiteenlopende verklaringen aflegt over de periode dat u nog thuis bleef en onderdook sinds u aangevallen was, doet in ernstige mate twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtmotieven. U beweert dat u sinds u naar Caïro ging na de aanval nooit meer naar uw dorp zou zijn teruggekeerd omdat u daar met de dood bedreigd werd en dat uw aanvallers uw keel zouden oversnijden (CGVS, p. 11, 12). U verklaart verder dat u na de voorgehouden aanval nooit meer naar uw kerk zou zijn gegaan (CGVS, p. 15). U legt echter een attest voor dat volgens uw verklaringen geschreven werd door uw pastoor Y.(...) M.(...) van de Aartsengel Michaël kerk in uw dorp Halwa (CGVS, p. 3). Dit attest is gedateerd op 23 juni 2011. Gevraagd of u naar uw kerk bent gegaan om dit attest te verkrijgen antwoordt u in eerste instantie bevestigend. U stelt dat u naar uw pastoor ging en hem vroeg om een attest met betrekking tot uw werkzaamheden bij de kerk. De pastoor zou het attest geschreven hebben toen u dit vroeg. Aangezien de brief duidelijk gedateerd is op 23 juni 2011 en dit, gezien bovenstaande verklaringen, zou betekenen dat u op dat moment nog was teruggekeerd naar uw dorp en uw kerk, wordt u gevraagd wanneer u deze brief verkreeg. U verklaart plots dat deze brief u per post werd opgestuurd toen u in Caïro was (CGVS, p. 15, 16). Opnieuw heeft het er aldus alle schijn van dat u uw verklaringen aanpast om de inconsistenties in uw asielrelaas te herstellen. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reisweg in kloppen. U zou via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd. Uw verklaringen die u hier aflegt over uw verblijf in Frankrijk blijken echter niet overeen te komen met de verklaringen die u in Frankrijk had afgelegd. U verklaart hier dat u in november 2011 in België aankwam. Voordien zou u ongeveer een maand in Frankrijk hebben verbleven (CGVS, p. 5, 6). Echter, uit het bevel om het Franse grondgebied te verlaten dat u voorlegt, blijkt dat u aan de Franse autoriteiten had verklaard dat u op 4 november 2011 reeds ongeveer vier maanden in Frankrijk verbleef. Dit zou dan weer betekenen dat u reeds sinds begin juli 2011 in Frankrijk zou hebben verbleven. Een dergelijke discrepantie over de duur van uw verblijf in Frankrijk sinds uw vlucht uit Egypte, ondermijnt eens te meer uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts verklaart u dat uw moeder na uw vertrek werd aangevallen. Over het tijdstip van deze voorgehouden aanval blijft u bijzonder vaag en niet eenduidig. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beweert u dat dit acht of

negen maanden geleden moet gebeurd zijn (CGVS, p. 10, 16). Dit zou betekenen dat uw moeder rond september/oktober 2012 werd aangevallen. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 maart 2012 had u nog verklaard dat dit 10 dagen voordien was gebeurd. Dus omstreeks 5 maart 2012. Geconfronteerd met deze sterk afwijkende verklaringen stelt u dat het hier niet over data gaat maar over de problemen die u kende en dat alles wat u vertelt de waarheid is. Dit is geen verklaring voor bovenstaande discrepantie. U had bij aanvang van het gehoor op het CGVS overigens verklaard dat er geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u op de DVZ had afgelegd. Bovendien is dit niet de enige discrepantie met betrekking tot de voorgehouden aanval op uw moeder. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw moeder na de aanval samen met uw zus verhuisde naar een ander adres in het dorp Halwa (CGVS, p. 9, 10). Later verklaart u echter dat uw moeder na de voorgehouden aanval van het dorp naar de stad Matai zou zijn verhuisd (CGVS, p. 11). Verder zijn uw verklaringen over de daders van de voorgehouden aanval zijn onsamenhangend en allerm minst overtuigend. In eerste instantie verklaart u dat u de niet wist wie uw moeder zouden hebben aangevallen. Vervolgens verklaart u dat u vermoedt dat het dezelfde mensen waren die u hadden aangevallen om onmiddellijk hierna te beweren dat het weldegelijk dezelfde personen waren die u hadden aangevallen aangezien iedereen iedereen kent in uw dorp (CGVS, p. 10).

Gezien bovenstaande verklaring dat u weet dat uw aanvallers en die van uw moeder dezelfde waren, aangezien iedereen elkaar kent in het dorp, is het des te meer opmerkelijk dat u zo vaag blijft over de identiteit van uw belagers. De verklaringen die u aflegt over uw aanvallers zijn dan ook weinig overtuigend te noemen. U beweert dat u door vier mensen werd aangevallen. Eén van hen was M.(...) H.(...) met wie u eerder al problemen zou hebben gekend. Wie de drie anderen zijn, weet u niet. U suggereert slechts dat het familieleden van M.(...) zijn die eerder in de gevangenis zaten. Concreet wordt u hierover echter op geen enkel moment. U verwijst voor deze suggestie naar uw bewering dat M.(...) eerder al had bedreigd dat hij u, als zijn familieleden uit de gevangenis waren, zou aanpakken. U stelt uiteindelijk dat u vermoedt dat M.(...) H.(...) bij de aanval werd vergezeld van zijn familieleden omdat u hen nog nooit had gezien. Dat het om twee andere Moslimbroeders en een salafist ging, zou u afleiden uit hun uiterlijk. U vermoedt dat de salafist uit de gevangenis kwam aangezien hij lang haar en een baard had (CGVS, p. 9, 12, 13, 14). Dit alles is weinig overtuigend.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u klaarblijkelijk een vrij lange tijd in Italië en Frankrijk heeft verbleven zonder asiel aan te vragen. Uw verklaring dat deze landen geen hulp of zorg verlenen aan mensen zoals u (CGVS p.7), is niet ernstig. Van iemand die nood zou hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij deze bescherming aanvraagt bij de eerste mogelijkheid die hij daartoe krijgt. Dat u dit niet heeft gedaan, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het

CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en de vrijwillige werkzaamheden die u voor de kerk uitoefende. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Integendeel de brief van de pastoor en het bevel om het grondgebied te verlaten ondermijnen eigenlijk de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, zoals hierboven uiteengezet. De brief van uw maatschappelijk werker bij het OCMW dat ze vermoedt dat u aan PTSD lijdt, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Een maatschappelijk werker heeft niet de professionele achtergrond om een dergelijke diagnose vast te stellen. U legt verder geen medische attesten voor.

Het perscommuniqué van het EHRM, is evenmin van die aard dat het bovenstaande appreciatie van uw dossiers kan wijzigen. Het heeft geen betrekking op uw persoon. Het gaat hier om het individuele geval van een koptisch christen uit Egypte die tot drie jaar celstraf werd veroordeeld op beschuldiging van proselitisme. Er dient op te worden gewezen dat uit het door verzoeker aangehaalde arrest duidelijk blijkt dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat verzoekende partij zijn reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, hetgeen in uw geval niet zo is. Uw voorgehouden problemen worden immers niet geloofwaardig geacht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en de beginselen van behoorlijk bestuur, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan het feit

dat hij een Koptische christen is uit het dorp Hilwa. De algemene veiligheidssituatie in Egypte kan mogelijks niet beschouwd worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch het kan niet uitgesloten worden dat hij het slachtoffer zal worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat het sektarische geweld in Egypte en specifiek ten aanzien van Koptische christenen sinds juli 2013 is opgelopen. Hij verwijst in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde objectieve bronnen die de problematiek voor Koptische christenen en het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade in kaart brengen. Indien geoordeeld wordt dat hij niet het risico loopt om individueel vervolgd te worden omwille van zijn religie, quod non, meent verzoeker dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend gelet op de terreur en de geweldplegingen die op uitgebreide schaal worden gepleegd ten aanzien van de minderheidsgroep waartoe hij behoort.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het rapport *“Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (Juli 2013-October 2013)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 17 oktober 2013, het document *“Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”* van Amnesty International van 20 augustus 2013, het artikel *“Egypt’s Christians Caught in Cross Fire”* van Pulitzer Center on Crisis Reporting, het rapport *“How long are we going to live in this injustice? Egypt’s Christians caught between sectarian attacks and state inaction”* van Amnesty International van oktober 2013, het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013, het artikel *“Egypt’s Christians wait with silent fear”* van The Seattle Times van 17 november 2013 en het artikel *“Shooting at Christian church kills 4 in Cairo”* van Los Angeles Times van 22 oktober 2013.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behoudens de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) in Egypte sinds hij in juni 2011 werd aangevallen op straat, omtrent het feit of hij na de aanval al dan niet nog naar zijn dorp is teruggekeerd en over de wijze waarop hij het attest van de pastoor van de kerk in zijn dorp in zijn bezit heeft gekregen, (ii) zijn verklaringen die hij hier aflegt over zijn verblijf in Frankrijk niet blijken overeen te komen met de verklaringen die hij in Frankrijk heeft afgelegd, (iii) hij bijzonder vaag en niet eenduidig is over het tijdstip waarop zijn moeder na zijn vertrek zou zijn aangevallen, hij incoherente verklaringen aflegt over de plaats waarnaar zijn moeder na deze aanval samen met zijn zus zou zijn verhuisd en ook zijn verklaringen over de daders van deze voorgehouden aanval onsamenhangend en allerminst overtuigend zijn, (iv) het, gezien zijn verklaring dat hij weet dat zijn aanvallers en die van zijn moeder dezelfde waren aangezien iedereen elkaar kent in het dorp, des te meer opmerkelijk is dat hij zo vaag blijft over de identiteit van zijn belagers, (v) hij klaarblijkelijk een vrij lange tijd in Italië en Frankrijk heeft verbleven zonder asiel aan te vragen, houding welke in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, (vi) hoewel de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de documenten die hij voorlegt bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. Waar hem wordt verweten geen coherente verklaringen te hebben afgelegd aangaande zijn vertrek uit zijn dorp richting Caïro, citeert verzoeker een passage uit het gehoorverslag en stelt hij dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen hierin geen grondslag vinden. Verzoeker stelt dat hij kortstondig in Caïro heeft verbleven. Dit verblijf beschouwt verzoeker echter niet als *'het wonen in'* Caïro. Het kortstondig verblijf in Caïro was een noodgedwongen, ondergedoken en precair verblijf in afwachting van zijn visum om naar Turkije te kunnen reizen. Hij *bleef* dus in Caïro *wachten* op zijn visum maar dit beschouwt verzoeker niet echt als *een verblijf*. Volgens verzoeker vindt de vermeende tegenstrijdigheid aldus zijn grondslag in een verschil in interpretatie, kwalificatie van de korte tijd waarin hij in Caïro woonde, verbleef, wachtte...

Verzoekers betoog kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker zich flagrant tegensprak op de vraag op welk moment en gedurende welke periode hij in Caïro verbleef. Zo gaf hij initieel aan dat hij op 1 juli 2011 naar Caïro is gegaan om een visum te verkrijgen en dat hij op 10 juli naar Turkije is vertrokken (administratief dossier, stuk 6, p. 4-5 en p.11). Zijn verklaringen in dit verband zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat verzoeker geenszins kan overtuigen waar hij in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat hij zich heeft vergist omtrent de precieze datum van zijn vertrek naar Caïro. Verzoeker verklaarde voorts meermaals dat hij op 11 juni 2011 werd aangevallen (administratief dossier, stuk 6, p. 7 en p. 11). Gevraagd of er zich in de periode tussen 11 juni en 1 juli dan geen incidenten meer hadden voorgedaan, paste verzoeker plots zijn verklaringen aan en stelde hij dat hij twee dagen na de aanval reeds naar Caïro is gegaan en dat hij nooit meer naar zijn dorp is teruggekeerd (administratief dossier, stuk 6, p. 11-12), wat ertoe noopt te besluiten dat verzoeker veel sneller naar Caïro is vertrokken en er gedurende een langere tijd heeft verbleven dan hij initieel te kennen gaf. Dergelijke tegenstrijdigheden kunnen bezwaarlijk worden verklaard door een verschil in interpretatie van de periode waarin hij in Caïro woonde/verbleef. Van coherente en geloofwaardige verklaringen is dan ook allerminst sprake.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij zich na twee jaar de precieze datum van zijn vertrek uit zijn dorp richting Caïro niet meer herinnert, benadrukt de Raad dat hij minstens bij machte moet zijn om te kunnen duiden of hij twee dagen dan wel bijna drie weken na de aanval zijn dorp heeft verlaten en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan.

2.8. Voorts betwist verzoeker dat hij incoherente verklaringen zou hebben afgelegd omtrent de manier waarop hij het attest van de pastoor heeft bekomen. Hij verwijst opnieuw naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor en benadrukt dat hieruit blijkt dat (1) hij het attest is gaan vragen maar niet dat hij dit attest is gaan afhalen en (2) de pastoor de brief heeft geschreven op zijn vraag. Verzoeker betoogt dat uit het antwoord *'ja'* op de vraag *'en toen heeft hij dat geschreven toen u dat vroeg'* niet kan afgeleid worden dat de pastoor de brief onmiddellijk heeft geschreven. Hij had immers verklaard dat hij het attest bij de pastoor was gaan *vragen* maar niet was gaan *ophalen*.

Opnieuw overtuigt verzoeker niet in het minst. Dat uit verzoekers verklaringen niet ontegensprekelijk kan worden afgeleid dat de pastoor de brief onmiddellijk zou hebben geschreven, noch dat verzoeker de brief persoonlijk is gaan afhalen, neemt niet weg dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij naar de kerk ging om aan de pastoor een attest te vragen met betrekking tot zijn tewerkstelling voor de kerk, hetgeen ook uitdrukkelijk wordt bevestigd in het verzoekschrift, terwijl hij eerder stelde dat hij na de aanval nooit meer naar zijn kerk zou zijn gegaan (administratief dossier, stuk 6, p. 15). Ook op dit vlak kunnen verzoekers verklaringen derhalve allesbehalve eensluidend worden geacht.

2.9. Wat betreft zijn verblijf in Frankrijk, volhardt verzoeker in zijn verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en poneert hij dat hetgeen vermeld

staat in het Franse bevel om het grondgebied te verlaten manifest onjuist is. Bij gebrek aan kennis over de omstandigheden waarin dit bevel tot stand is gekomen, acht verzoeker het aangewezen om weinig waarde toe te kennen aan de inhoud van het bevel.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met een dergelijk verweer bedient van een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Met het louter suggereren in het verzoekschrift dat er in Frankrijk mogelijks geen professionele tolk aanwezig was of dat er druk op hem werd uitgeoefend, bezondigt verzoeker zich aan het uiten van blote beweringen die op generlei wijze worden ondersteund en die dan ook niet volstaan opdat geen rekening zou worden gehouden met de inhoud van het Franse bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt in dit verband dat het document in kwestie door verzoeker zelf werd neergelegd ter staving van zijn asielaanvraag zodat van hem mag worden verwacht dat hij de inhoud ervan op een duidelijke manier kan toelichten. Zo deze inhoud niet met de werkelijkheid overeenstemt, mag worden verwacht dat verzoeker dit spontaan zou aanhalen op het ogenblik dat hij dit stuk neerlegt, hetgeen niet blijkt uit de stukken vervat in het administratief dossier. Het volstaat dan ook niet om pas na confrontatie met een negatieve beslissing te stellen dat hetgeen vermeld staat in het Franse bevel om het grondgebied te verlaten manifest onjuist is. De vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de discrepanties in verzoekers verklaringen over de duur van zijn verblijf in Frankrijk sinds zijn vlucht uit Egypte, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.10. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kunnen voorts verzoekers verklaringen omtrent de aanval op zijn moeder evenmin overtuigen.

2.10.1. Zo blijft hij over het tijdstip van deze voorgehouden aanval bijzonder vaag en zijn zijn verklaringen in dit verband andermaal allesbehalve eenduidig. Verzoeker laat gelden dat hij tijdens het gehoor tot tweemaal toe heeft aangegeven dat hij zich niet meer precies herinnert wanneer zijn moeder werd aangevallen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij slechts een grove inschatting maakt wat betreft de situering in de tijd van de aanval op zijn moeder, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij het tijdsbesef is verloren door alle maanden die hij in België heeft doorgebracht. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij inderdaad een betere tijdsindicatie kunnen opgeven aangezien het incident waarvan zijn moeder het slachtoffer was geworden toen nog maar recent – een tiental dagen eerder – was gebeurd.

Dergelijke uitleg kan allerminst volstaan ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen. De Raad benadrukt dat de voorgehouden aanval op zijn moeder raakt aan de kern van verzoekers asielaanvraag zodat mag worden verwacht dat hij deze aanval correct kan situeren in de tijd. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker zich niet de exacte datum kan herinneren, acht de Raad het onaanvaardbaar dat hij zelfs niet correct kan duiden in welke maand zijn moeder zou zijn aangevallen. Loutere beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker op generlei wijze aan dat zijn verstandelijke of cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat hij niet meer bij machte zou zijn om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over een dermate cruciaal element uit zijn asielaanvraag. Verzoekers verklaringen dienaangaande zijn dermate uiteenlopend dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.10.2. Ook over de plaats waarnaar zijn moeder na deze aanval samen met zijn zus zou zijn verhuisd, zijn verzoekers verklaringen allerminst coherent te noemen. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift een poging om zijn verklaringen in dit verband alsnog verenigbaar te laten schijnen, stellende dat zijn moeder en zijn zus na de aanval verhuisd zijn naar Matai stad, waarvan Halwa een deel uitmaakt, en dat er tijdens het gehoor verwarring is ontstaan omwille van het feit dat zijn geboortedorp Halwa behoort tot de stad Matai. Dergelijke uitleg vermog evenwel geen afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker initieel te kennen gaf dat zij moeder samen met zijn zus naar een ander adres in hetzelfde dorp, zijnde Halwa, verhuisden (administratief dossier, stuk 6, p. 9-10), om even later te stellen dat zij van het dorp naar Matai stad zouden verhuisd zijn (administratief dossier, stuk 6, p. 11). Waar verzoeker nog laakt dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheid en dit in strijd met het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad dat er geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht om de asielzoeker vooraf te confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen luidt weliswaar als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt evenwel: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst er voorts op dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoeker de gelegenheid heeft om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt hij er evenwel niet in hiervoor een plausibele verklaring te bieden.

2.10.3. Tot slot slaagt verzoeker er evenmin in duidelijke en eensluidende verklaringen af te leggen omtrent de identiteit van de belagers van zijn moeder. Verzoeker tracht de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten, stellende dat de protection officer bleef aandringen om mee te delen wie zijn moeder had aangevallen, dat uit de vraagstelling blijkt dat de protection officer hem antwoorden in de mond legt en aangeeft welk antwoord hij wenst te horen en dat de hem gestelde vragen duidelijk suggestieve vragen zijn terwijl in het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk staat dat de protection officer geen suggestieve vragen mag stellen.

Opnieuw kan verzoeker niet worden gevolgd. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze de vraagstelling tijdens het gehoor verzoeker woorden in de mond zou hebben gelegd. De protection officer kan niet worden verweten dat hij bij de vraagstelling tijdens het gehoor inzicht tracht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen hij tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van verzoekers relaas, *in casu* over de identiteit van de personen die verzoekers moeder zouden hebben aangevallen. Er kan overigens niet worden ingezien waarom de vragen *“En wie heeft het gedaan?”*, *“Het waren niet de mensen die u hebben aangevallen?”* en *“Waren het dezelfde mensen of waren het niet dezelfde mensen”* suggestieve vragen zouden zijn, noch welke antwoorden met deze vraagstelling zouden worden opgedrongen. De laatste vraag laat verzoeker weliswaar slechts twee opties doch *in casu* waren er eenvoudigweg geen andere mogelijke antwoorden. Het waren immers ofwel dezelfde personen die ook hem hadden belaagd ofwel niet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dan ook correct vast als volgt: *“Verder zijn uw verklaringen over de daders van de voorgehouden aanval zijn onsamenhangend en allerminst overtuigend. In eerste instantie verklaart u dat u de niet wist wie uw moeder zouden hebben aangevallen. Vervolgens verklaart u dat u vermoedt dat het dezelfde mensen waren die u hadden aangevallen aangezien iedereen iedereen kent in uw dorp (CGVS, p. 10).”* De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze tegenstrijdigheden niet “maakt” doch ze correct vaststelt uit de antwoorden die werden genoteerd in het gehoorverslag en er zijn besluiten uit trekt. In zoverre in voorliggend verzoekschrift nog aangeeft dat hij met zijn stelling dat iedereen elkaar kent in het dorp duidelijk heeft willen maken dat de belagers van zijn moeder niet uit het dorp afkomstig waren en dat hij daaruit afleidt – zonder het zeker te weten – dat het wellicht om dezelfde daders gaat die ook hem hebben aangevallen, zijnde M.H. met zijn familieleden of vrienden afkomstig uit een ander dorp, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker hiermee in wezen volhardt in één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen, wat geen ernstig verweer vormt om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te ontcrachten.

2.11. Zoals blijkt uit het voorgaande, legt verzoeker niet alleen incoherente verklaringen af met betrekking tot de vraag of zijn belagers en die van zijn moeder dezelfde waren, daarnaast doet ook de vaststelling dat verzoeker geen idee heeft van de identiteit van drie van zijn belagers doch wel kan zeggen welke religieuze strekking ze aanhangen (administratief dossier, stuk 6, p. 9 en p. 12-14) ernstige vragen rijzen bij de oprechtheid van zijn verklaringen dienaangaande. Dat hij dit kon afleiden uit hun uiterlijk, zoals wordt herhaald in het verzoekschrift, kan de Raad niet in het minst overtuigen.

2.12. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het gegeven dat verzoeker klaarblijkelijk een vrij lange tijd in Italië en Frankrijk heeft verbleven zonder er asiel aan te vragen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Frankrijk of Italië nooit geconfronteerd werd met een eventueel repatriëringsrisico naar Egypte waardoor hij niet de instante nood voelde om onmiddellijk asiel aan te vragen, kan niet als afdoende verschooning worden aanvaard. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten. Ook de blote bewering dat hem in Italië en Frankrijk geen opvang en hulp zou kunnen worden geboden, kan niet volstaan om verzoekers nalaten te vergoelijken. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet indienen van een asielaanvraag in Italië of Frankrijk stemt dan ook niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.13. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn gehoor geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de stelling dat Koptische christenen sinds jaren het slachtoffer zijn van discriminatoire maatregelen en de verwijzing in dit verband naar een rapport van Amnesty International, een artikel van Pulitzer Center on Crisis Reporting en een artikel van The Seattle Times volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.14.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en wijst erop dat de omstandigheden voor Koptische christenen sinds juli 2013 drastisch verslechterd zijn en dat Koptische christenen het doelwit vormen van terreur en criminele geweldplegingen. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit Hilwa, gelegen in Al Minya, regio welke het meest getroffen wordt door de terreur en het geweld tegen de Koptische christenen. Verzoeker vervolgt dat christelijke doelwitten op grote schaal worden gevisieerd, waardoor het risico op ernstige schade in hoofde van de christenen groot is. Dat er tot op heden nog geen duizenden slachtoffers zijn gevallen, is eerder te beschouwen als een 'geluk bij een ongeluk' want de geweldplegingen zijn wel degelijk van die aard dat er veel meer slachtoffers hadden kunnen vallen, aldus nog verzoeker.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Verzoeker meent dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet als voldoende actueel kan worden beschouwd gelet op de quasi dagelijkse geweldplegingen waarmee de Koptische christenen tot op heden worden geconfronteerd. Uit de door hem bijgebrachte rapporten en artikelen kan evenwel niet blijken dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd.

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.14.3. Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013 waarin werd geoordeeld dat indien Frankrijk zou overgaan tot uitvoering van de uitwijzingsbeslissing naar Egypte van een Koptisch christen die veroordeeld werd op beschuldiging van proselitisme, dit in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Uit dit arrest van het EHRM kan evenwel evenmin worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de minimum level of severity vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest).

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit het door verzoeker aangehaalde arrest aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

De argumentatie in het verzoekschrift dat, hoewel verzoeker (nog) geen veroordeling heeft opgelopen voor zijn vele vrijwillige activiteiten voor de kerk, niet kan worden uitgesloten dat zijn activiteiten als daden van proselitisme worden beschouwd door moslims en dat een kans op een dergelijke beschuldiging – al dan niet gevolgd door een veroordeling – heel reëel is gelet op de actueel uitermate gespannen situatie en de ernstige gewelddaden waarmee Koptische christenen geconfronteerd worden, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Verzoeker blijft met zijn betoog immers steken in loutere speculaties van zijnentwege, hetgeen niet afdoende is opdat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Er kan overigens niet worden ingezien welke van verzoekers activiteiten voor de kerk als daden van proselitisme zouden kunnen worden beschouwd. Hij was naar eigen zeggen misdienaar en voorts waren zijn activiteiten beperkt tot het lesgeven aan mensen uit de lagere school en het middelbaar en het verzorgen van de armen en de behoeftigen, onder meer via het verspreiden van voedselhulp en kleding (administratief dossier, stuk 6, p. 3 en p. 7-8). Uit verzoekers verklaringen blijkt dan ook geenszins dat hij enige bekeringsijver aan de dag zou hebben gelegd.

2.15.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.15.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in

Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. De overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte en niet onder punt 2.9. en punt 2.14.3. besproken documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteitskaart en geboorteakte en de brief van de pastoor kunnen slechts zijn identiteit, herkomst en vrijwillige werkzaamheden voor de kerk aantonen, gegevens welke op zich niet in twijfel worden getrokken. De brief van verzoekers maatschappelijk werker bij het OCMW dat ze vermoedt dat hij aan PTSD lijdt, wijzigt evenmin iets aan bovenstaande appreciatie. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing heeft een maatschappelijk werker niet de professionele achtergrond om een dergelijke diagnose vast te stellen en verzoeker legt verder geen medische attesten voor.

2.17. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.18. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS